

Entrevista Dra. Marisa López-Teijón

16

infoCIMA

Teléfono: 93 552 27 00 E-mail: info@cimaclinic.com

Natural de Villafranca del Bierzo (Lleó) i catalana d'adopció, la doctora López-Teijón és una metgessa vocacional que es dedica a allò que més l'omple: ajudar a portar infants al món. Cada any centenars de parelles d'arreu del món acudeixen al Servei de Reproducció Assistida d'Institut Marquès-CIMA amb l'esperança d'engendrar un fill.

Cap del Servei de Reproducció Assistida d'Institut Marquès-CIMA

Com va ser que un dia va decidir que seria metgessa?

Doncs crec que ho he volgut ser des de sempre. De ben petita ja vaig sentir la vocació de dedicar-me a la medicina. I la veritat és que el meu entorn familiar no em va influir gaire, ja que vinc d'una família molt arrelada al món del dret i de l'empresa. Així que es pot dir que vaig voler ser metgessa per pura vocació personal.

I per què va dirigir el seu interès cap a la ginecologia?

Vaig estudiar la carrera de Medicina a Santiago de Compostela, durant aquest període vaig ser interna de ginecologia i, com aquell que diu, ja no ho vaig

deixar. Em va apassionar l'especialitat des del primer moment. La màgia de la reproducció, la creació d'una nova vida... Llavors vaig decidir agafar les maletes i venir a Barcelona a fer l'especialitat, i ves per on, aquí em vaig acabar d'enamorar de la ginecologia i em vaig enamorar del meu marit, que també és ginecòleg.

“La vocació del metge no només ha de ser curar al pacient, també ha de saber consolar-lo quan no pot fer-ho”

Quines sensacions va tenir quan va arribar a Catalunya?

Des d'un primer moment em vaig sentir molt ben rebuda i acollida.

Tenint en compte que era de fora i

dona, es pot pensar que podia haver tingut alguna dificultat, però res d'això. Al contrari, sóc una catalana més, enamorada del lloc on treballa i viu. Vull destacar que Catalunya és un lloc amb nombroses oportunitats per aquells que treballen i ho fan bé. És un tret del qual em vaig adonar des d'un principi i que m'admira encara.

Vostè dedica els seus esforços al camp concret de la reproducció. Que li aporta aquesta especialitat?

Jo vaig arribar a Barcelona el mateix dia que va néixer el primer bebè proveta. Digueu-li casualitat, però així va ser. Per a mi l'esterilitat i la reproducció sempre havien estat un tema de gran interès, això i el fet que es tracta del camp de la ginecologia amb un major marge d'innovació i recerca em van fer endinsar-me de ple en aquesta especialitat. La veritat és que ha estat una de les decisions més encertades de la meua vida, i gràcies a això puc dir sense exageracions que hi ha dies tan satisfactoris que em fan tenir la sensació que hauria de haver pagat per tenir-los. Jo sempre havia desitjat tenir molts fills, i n'he tingut dos; però és que cada any ajudo a néixer a centenars...

Abans ha parlat de la vocació de ser metgessa que va tenir des de ben petita. Creu que cada vegada hi ha menys metges de vocació?

Per a mi la vocació és fonamental si un vol dedicar-se a la medicina. Però vocació entesa no només com l'objectiu de curar al pacient, sinó també de saber consolar-lo quan no es pot fer res, això sí, sense arribar al paternalisme. Crec que molta gent estudia Medicina sense tenir clara la voluntat de servei que representa, i això no és bo ni per als pacients ni per als propis professionals.

Per què creu que passa això?

Penso que la medicina té dos problemes essencials. El primer d'ells és que per estudiar la carrera l'únic criteri sigui la nota. Crec que és una barbaritat, per ser metge no cal un 9 a la Selectivitat, cal voluntat de dedicació. Per exemple, regularment als hospitals es fan cursets per preparar els professionals sanitaris amb vista a dir notícies dolentes a familiars de pacients. Doncs bé, els interns i adjunts no s'apunten senzillament perquè no donen punts. Crec que és un greu error.

I el segon problema?

El segon problema és l'autoestima dels mateixos metges. Hi ha molts casos de metges que es passen tot el dia dedicats als problemes dels altres i que no tenen ni un segon per als propis. La població mèdica literalment "cremada" per la feina és elevadíssima. Per això al meu servei tractem de posar en valor la nostra feina, i ho fem relacionant-la amb els nostres desitjos. Tothom al servei participa a projectes diversos, relacionats amb la medicina, però al marge de la feina habitual. Fem docència, treballs de recerca, col·laborem en projectes socials per transmetre als joves la nostra passió...

Imagino que dintre de la seva especialitat el vincle amb els pacients deu ser molt gran...

Immens. Cada dia rebem cartes, correus electrònics, postals, fotos... Totes de parelles que han passat pel servei i han aconseguit tenir fills. Ens arriben fotos de molts dels nens que han nascut gràcies a nosaltres. I la veritat és que és molt satisfactori. Però de totes aquestes cartes, les que més ens arriben al cor són les d'aquelles parelles que s'han visitat amb nosaltres i no han pogut tenir descendència. Això diu molt de l'ambient de feina i dels professionals del servei. El que sí vull remarcar és que tot això que rebem és d'exclusiu consum propi. Mai no farem cap mena de publicitat aprofitant totes aquestes cartes i fotos. No em sembla correcte.

Es podria dir que té tres famílies? El seu equip, els centenars de nens que ha ajudat a néixer i la seva pròpia...

De fet totes van lligades. No conec ningú que sigui apassionat a la seva vida privada i no ho sigui a la feina, ni a l'inrevés. La persona que és feliç a la feina també ho és a la seva vida privada. Almenys aquest és el meu cas.

Com és Marisa López-Teijón fora de l'Institut Marquès?

Sóc una persona a qui li agrada viure, gaudir i divertir-me. Es pot dir que sóc una organitzadora de festes i tot i que no sigui políticament correcte, no crec en la vida sana. Crec en que un ha de fer allò que li agrada, sempre que respecti els altres. A mi m'agrada fumar, beure amb mesura, ballar... Estic federada i jugo habitualment campionats de mus. M'agrada pensar que si un s'ho proposa cada dia pot ser un gran dia.

És cert que cantar és una de les seves passions?

Bé, ara ja no, però quan estudiava la carrera a Santiago em pagava els estudis cantant a un pub. Ara ja no canto, fa temps i he fumats molt en aquest temps. Però m'encanta la música, i a més tinc estudis de piano i toco la guitarra. ■